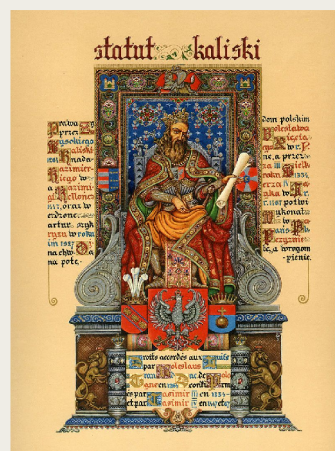

Akty prawne wprowadzające zasady tolerancji religijnej w Rzeczypospolitej.

1264

Statut kaliski

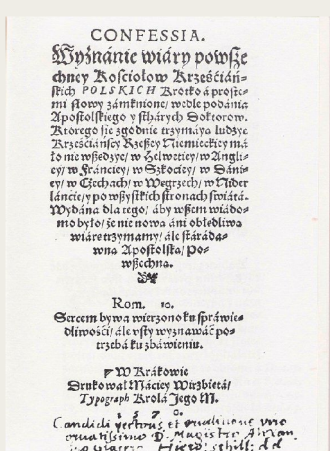
Przywilej dla Żydów wydany przez księcia wielkopolskiego Bolesława Pobożnego 16 sierpnia 1264 r. w Kaliszu; potwierdzony przez Kazimierza III Wielkiego w 1334 r. i rozszerzony na całą Koronę Królestwa Polskiego; ogłoszony drukiem w Statucie Łaskiego (1506).

1560

Zgoda sandomierska

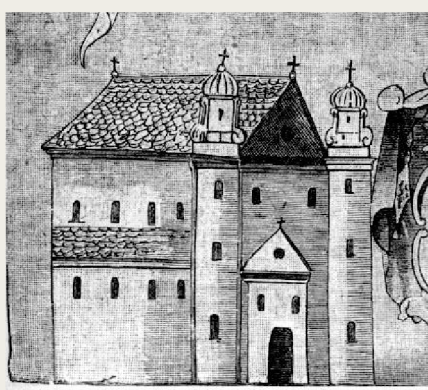
Porozumienie pomiędzy wyznaniami ewangelickimi w I Rzeczypospolitej: luteranami, kalwinami, oraz braćmi czeskimi zawarte 14 kwietnia 1570 r. w Sandomierzu. Nie brali w nim udziału bracia polscy. Intencją była wspólna obrona przed kontrreformacją i zaprzestanie walk między różnymi wyznaniem protestanckimi. Postanowiono uznawać wzajemnie sakramenty oraz kaznodziejów. Planowano wspólne synody.

1573

Konfederacja warszawska

Określenie uchwały podjętej 28 stycznia 1573 r. na sejmie konwokacyjnym w Warszawie, zawierającej postanowienia dotyczące zapewnienia swobody wyznania szlachcie w Rzeczypospolitej. Gwarantowała bezwarunkowy i wieczny pokój między wszystkimi różniącymi się w wierze, zapewniała innowiercom równouprawnienie z katolikami i opiekę państwa, jednocześnie zabraniając władzom świeckim wspierania kleru w prześladowaniach religijnych.

1596

Unia Brzeska

Połączenie Cerkwi prawosławnej z Kościołem łacińskim w Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Część duchownych prawosławnych i wyznawców prawosławia uznała papieża za głowę Kościoła i przyjęła dogmaty katolickie, zachowując bizantyjski ryt liturgiczny.

1645

Unia Colloquium Charitativum

Wspólny zjazd katolików, luteran i kalwinistów (z pominięciem braci polskich), którego celem było uzyskanie jedności wiary i pokoju religijnego. Colloquium charitativum nie doprowadziło do zbliżenia stanowisk, ale stało się istotnym czynnikiem w dialogu międzyreligijnym..

Sytuacja wyznaniowa w Rzeczypospolitej w drugiej połowie XVI w.